

Un an de mandat la Tribunalul Uniunii Europene*

Diana Bulancea**

1. Scurtă prezentare a activității judecătorului român

De la debutul mandatului de judecător al Tribunalului Uniunii Europene, respectiv din data de 19 septembrie 2017, doamna judecător Octavia Spineanu-Matei a participat, în calitate de membru al Camerei a șasea, la instrumentarea unui număr total de 112 cauze, dintre care, până în prezent, au fost soluționate 48, în 18 dintre acestea având calitatea de judecător raportor.

Sub aspectul dreptului material, cauzele se circumscriu unor domenii variate, precum proprietate intelectuală, ajutoare de stat, achiziții publice, acces la documente, fonduri europene și funcție publică europeană, implicând, de asemenea, numeroase și variate aspecte procedurale. La acestea se adaugă diverse acțiuni relevând aspecte de drept instituțional, de răspundere materială contractuală și extracontractuală sau de concurență.

Doamna judecător este unul din cei cinci membri ai Grupului de reflecție „Deontologie”, fiind desemnată în acest sens în Conferința plenară din data de 12 octombrie 2016, la propunerea președintelui Tribunalului, și, de asemenea, face parte din Grupul de reflecție „Dreptul mărcilor”, creat la inițiativa vicepreședintelui jurisdicției.

Complementar activității din cadrul instanței, doamna judecător a reprezentat Tribunalul și a susținut o prezentare la conferința internațională „Evolution of Constitutional Control in Europe: lessons learned and challenges”, care a avut loc la Chișinău, în perioada 2-3 martie 2017. De asemenea, a participat și a avut intervenții, cu aprobarea Plenului Tribunalului, la a IX-a Conferință a rețelei EuRoQuod, organizată de Institutul Național al Magistraturii, care s-a desfășurat în perioada 24-26 mai 2017, la Tulcea, și la seminarul internațional de proprietate intelectuală organizat de Rețeaua Europeană de Formare Judiciară (EJTN), în perioada 20-21 septembrie 2017, la București, unde a avut calitatea de moderator. În data de 12 mai 2017 a susținut o prezentare în cadrul Școlii europene Luxembourg II, despre rolul și activitatea judecătorului Tribunalului Uniunii Europene.

Cabinetul doamnei judecător a fost, de asemenea, implicat în organizarea vizitelor efectuate de magistrați români sau de reprezentanți ai altor profesii juridice din România în cadrul Curții de Justiție a Uniunii Europene, precum și în desfășurarea conferinței „Regards de la Bulgarie et de la Roumanie sur dix années d’adhésion”, organizată în cadrul Curții de Justiție a Uniunii Europene la data de 12 ianuarie 2017.

*Doamna Octavia Spineanu-Matei a fost numită în funcția de judecător al Tribunalului Uniunii Europene în cadrul Conferinței plenare a reprezentanților guvernelor Statelor Membre din data de 7 septembrie 2016. Potrivit art. 254 alineatul 2 TFUE, membrii Tribunalului sunt aleși dintre persoane care oferă depline garanții de independență și care au capacitatea cerută pentru exercitarea unor înalte funcții jurisdicționale. Aceștia sunt numiți de comun acord de către guvernele Statelor Membre, pentru o perioadă de șase ani, după consultarea comitetului prevăzut la articolul 255 TFUE, comitet în fața căruia candidații propuși de către Statele Membre susțin un interviu.

**Judecător la Curtea de Apel București, Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, în prezent referent în cadrul cabinetului doamnei judecător Octavia Spineanu-Matei. Materialul a fost realizat în cadrul cabinetului și nu angajează în nici un fel instituția.

2. Cauzele soluționate în calitate de judecător raportor

Cauzele soluționate în calitate de judecător raportor, în ordinea finalizării lor¹, pot fi consultate utilizând următoarele coordonate de identificare:

1. T-259/16, [Trost Auto Service Technik/EUIPO \(AUTOSERVICE.COM\)](#), soluționată prin ordonanța din 14 noiembrie 2016, nepublicată, referința EU:T:2016:670, limba de procedură - limba germană
2. T-703/15, [Groupe Go Sport/EUIPO – Design Go \(GO SPORT\)](#), soluționată prin hotărârea din 6 decembrie 2016, nepublicată, referința EU:T:2016:707, limba de procedură - limba engleză
3. T-181/14 DEP, [Nürburgring/EUIPO – Biedermann \(Nordschleife\)](#), soluționată prin ordonanța din 26 ianuarie 2017, publicată în extras, semnalată în *Signalement de jurisprudence*, referința EU:T:2017:41, limba de procedură - limba germană
4. T-594/16, [Walton/Comisia](#), soluționată prin ordonanța din 16 februarie 2017, nepublicată, referința EU:T:2017:110, limba de procedură - limba franceză
5. T-697/14, [MIP Metro/EUIPO – Associated Newspapers \(METRO\)](#), soluționată prin ordonanța din 9 martie 2017, nepublicată, referința EU:T:2017:180, limba de procedură - limba germană
6. T-49/16, [Azanta/EUIPO – Novartis \(NIMORAL\)](#), soluționată prin hotărârea din 6 aprilie 2017, nepublicată, referința EU:T:2017:259, limba de procedură - limba engleză
7. T-341/16, [De Masi/Comisia](#), soluționată prin ordonanța din 4 mai 2017, nepublicată, semnalată în *Signalement de jurisprudence*, referința EU:T:2017:301, limba de procedură - limba germană
8. T-11/16, [De Masi/Comisia](#), soluționată prin ordonanța din 7 iunie 2017, nepublicată, referința EU:T:2017:385, limba de procedură - limba germană
9. T-6/16, [AWG/EUIPO – Takko \(Southern Territory 23°48'25"S\)](#), soluționată prin hotărârea din 8 iunie 2017, nepublicată, referința EU:T:2017:383, limba de procedură - limba germană
10. T-83/17, [Heineken Romania/EUIPO – Lénárd \(Csíki Sör\)](#), soluționată prin ordonanța din 14 iunie 2017, nepublicată, referința EU:T:2017:418, limba de procedură - limba engleză

---

¹ Potrivit Regulamentului de procedură al Tribunalului din 4 martie 2015, publicat în JO UE seria L nr. 105 din 23.4.2015, p. 1, cu modificările și completările ulterioare (denumit în continuare „Regulamentul de procedură al Tribunalului”), numai hotărârile sunt pronunțate în ședință publică (articolul 118), ordonanțele fiind doar semnate de către președinte și greșier (articolul 120 alineatul 3) la data stabilită de președintele fiecărei camere jurisdicționale.

11. T-287/15, [Tayto Group/EUIPO – MIP Metro \(real\)](#), soluționată prin hotărârea din 28 iunie 2017, nepublicată, referința EU:T:2017:443, limba de procedură - limba engleză
12. T-333/15, [Josel/EUIPO – Nationale-Nederlanden Nederland \(NN\)](#), soluționată prin hotărârea din 28 iunie 2017, nepublicată, referința EU:T:2017:444, limba de procedură - limba engleză
13. T-343/14, [Cipriani/EUIPO – Hotel Cipriani \(CIPRIANI\)](#), soluționată prin hotărârea din 29 iunie 2017, publicată, semnalată în *Signalement de jurisprudence*, referința EU:T:2017:458, limba de procedură - limba engleză
14. T-423/16, [De Masi/Comisia](#), soluționată prin ordonanța din 19 iulie 2017, nepublicată, referința EU:T:2017:546, limba de procedură - limba germană
15. T-374/15, [VM/EUIPO – DAT Vermögensmanagement \(Vermögensmanufaktur\)](#), soluționată prin hotărârea din 7 septembrie 2017, publicată în extras, semnalată în *Signalement de jurisprudence*, referința EU:T:2017:589, limba de procedură - limba germană
16. T-451/15, [AlzChem/Comisia](#), soluționată prin hotărârea din 7 septembrie 2017, nepublicată, referința EU:T:2017:588, limba de procedură - limba engleză
17. T-880/16, [RF/Comisia](#), soluționată prin ordonanța din 13 septembrie 2017, nepublicată, referința EU:T:2017:647, limba de procedură - limba polonă
18. T-143/16, [Intesa Sanpaolo/EUIPO – Intesia Group Holding \(INTESA\)](#), soluționată prin hotărârea din 4 octombrie 2017, nepublicată, referința EU:T:2017:687, limba de procedură - limba engleză

3. Jurisprudență rezumată

Cu titlu de exemplu, redăm în extras câteva din cauzele soluționate de Camera a șasea:

T-343/14, [Cipriani/EUIPO – Hotel Cipriani \(CIPRIANI\)](#)

Marcă a Uniunii Europene – Procedură de nulitate – Marcă a Uniunii Europene verbală CIPRIANI – Lipsa relei-credințe – Articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 – Lipsa încălcării dreptului la nume al unei persoane notorii – Articolul 53 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009

Judecător raportor – dna O. Spineanu-Matei; Limba de procedură - engleza

În prezenta cauză, reclamantul, domnul Arrigo Cipriani, a contestat respingerea, de către camera de recurs a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), a cererii sale de declarare a nulității mărcii verbale CIPRIANI, a cei titulară este intervenienta

Hotel Cipriani Srl². Această marcă a fost înregistrată în special pentru următoarele servicii: „Hoteluri, rezervarea hotelurilor, restaurante, cafenele, localuri de alimentație publică, baruri, catering, livrare de băuturi pentru consumul imediat”. Motivele de nulitate invocate în susținerea cererii menționate erau cele vizate, în primul rând, de articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, în sensul că marca Uniunii Europene ar fi fost înregistrată cu rea-credință, și, în al doilea rând, de articolul 53 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009 coroborat cu articolul 8 alineatul (3) din Codice della Proprietà Industriale (Codul proprietății industriale din Italia, denumit în continuare „CPI”), în sensul că marca respectivă ar fi adus atingere dreptului la nume al unei persoane notorii, mai exact numelui Cipriani, a cărui notorietate ar fi strict legată de persoana reclamantului, care ar fi un om de cultură, a cărui activitate din sectorul restaurantelor ar fi cunoscută pe plan mondial.

Începutul relațiilor de afaceri între reclamant (și familia sa) și intervenientă se plasează în anii 50. Cu toate acestea, aceste relații au devenit conflictuale în ultimii douăzeci de ani, atât în Italia și în Regatul Unit, cât și la nivelul Uniunii Europene.

Autorizarea utilizării numelui Cipriani – Interpretarea Acordului din 1967

În 1956, domnul Giuseppe Cipriani, tatăl reclamantului, și un membru al familiei Guinness au creat Hotel Cipriani SpA, predecesoarea în drept a intervenientei. În martie 1958, hotelul purtând numele Cipriani și-a deschis porțile. Unsprezece ani mai târziu, toate participațiile predecesoarei în drept a intervenientei au fost transferate unei societăți care a fost autorizată, prin acordul încheiat cu domnul Arrigo Cipriani, să folosească numele Cipriani în anumite condiții. Întinderea acestei autorizări este controversată și a fost subiectul unor dezbateri în fața unor diverse jurisdicții naționale. Întrucât camera de recurs a făcut referire la una din deciziile naționale care au abordat această problematică, ea este din nou pusă în discuție în cadrul celor două motive invocate în prezenta cauză.

Absența relei-credințe – Existența unei mărci naționale anterioare

Pentru a ajunge la concluzia că nu a existat rea-credință din partea predecesoarei în drept a intervenientei, Tribunalul a avut în vedere faptul că respectiva predecesoare în drept era deja titulara unei alte mărci CIPRIANI, și anume marca italiană verbală CIPRIANI, depusă la 12 decembrie 1969 și înregistrată la 9 decembrie 1971 pentru, printre altele, „hoteluri”, „restaurante”, „baruri”, „cafenele”, „snack-baruri” și „unități de alimentație”. Reclamantul a confirmat în ședință că nu a contestat nici înregistrarea nici folosința acestei mărci.

De altfel, reclamantul pretinde că predecesoarea în drept a intervenientei a intenționat să paraziteze notorietatea sa prin imitarea inițiativelor sale și să profite de notorietatea de care se bucura numele Cipriani în sectorul serviciilor din sectorul restaurantelor la data pertinentă. Acest lucru ar fi confirmat în special de faptul că, din 1979, respectiva predecesoare în drept

---

² Potrivit art. 173 alin. 1 și 2 din Regulamentul de procedură, o parte din procedura care s-a derulat în fața camerei de recurs, alta decât reclamantul, poate participa la procedura aflată pe rolul Tribunalului prin formularea unui răspuns la cererea introductivă, cu respectarea condițiilor de formă și a termenelor revăzute în acest sens. Aceasta devine parte la procedura aflată pe rolul Tribunalului în calitate de intervenient odată cu depunerea unui act de procedură.

ar fi inaugurat un bar la Londra (Regatul Unit), denumit „Harry’s Bar”, care ar fi fost o copie, nu numai din punctul de vedere al numelui, ci și al stilului, a „Harry’s Bar” din Veneția (Italia), al cărui proprietar ar fi fost reclamantul. În această privință, s-a considerat că, dacă reclamantul s-ar fi opus înregistrării și utilizării mărcii naționale CIPRIANI și, în pofida acestei opoziții, predecesoarea în drept a intervenientei ar fi decis totuși să solicite înregistrarea unui semn identic ca marcă a Uniunii Europene, aceste fapte ar fi putut conduce eventual la punerea în discuție a relei-credițe a predecesoarei în drept menționate la data pertinentă. În schimb, în lipsa contestării mărcii italiene anterioare CIPRIANI și deși marca contestată este compusă din același element verbal, care, în plus, figura în denumirea acestei predecesoare în drept, nu se poate admite că inaugurarea, de către aceasta, a unui pretins bar la Londra, denumit „Harry’s Bar”, poate permite să se considere că, prin depunerea cererii de înregistrare a mărcii contestate, aceeași predecesoare în drept ar fi avut un comportament care urmărea să profite de notorietatea invocată a numelui Cipriani și de cea invocată a reclamantului.

Absența violării unui drept la nume al unei persoane notorii

Reclamantul consideră, în esență, că decizia atacată este eronată în măsura în care camera de recurs a concluzionat că intervenientei nu i se poate interzice utilizarea numelui Cipriani, în temeiul articolului 53 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009 coroborat cu articolul 8 alineatul 3 din CPI, care prevede că „Dacă sunt notorii, pot fi înregistrate ca marcă numai de către titular sau cu consimțământul acestuia [...]: numele de persoane [...]”.

În primul rând, camera de recurs a examinat, conform articolului 8 alineatul 3 din CPI chestiunea referitoare la măsura în care înregistrarea unei mărci ar putea aduce atingere unui nume notoriu. În acest sens, reiese suficient de clar din raționamentul său că a făcut referire la protecția împotriva uzurpării comerciale a unui nume de persoană, iar nu la protecția împotriva uzurpării identității civile a unei persoane.

În al doilea rând, pentru a putea invoca protecția decurgând din dreptul la nume prevăzut de articolul 8 alineatul 3 din CPI și a se putea opune la utilizarea notorietății acestui nume și a valorii comerciale atașate lui, astfel cum camera de recurs în mod corect a considerat, reclamantul nu putea invoca notorietatea acestui nume decât cu condiția ca, utilizat singur, numele să fi evocat în mod necesar persoana sa.

Or, la data pertinentă, numele Cipriani putea, eventual, să desemneze membrii familiei reclamantului, dacă numele era însoțit de un prenume, după cum el putea să desemneze pe predecesoarea în drept a intervenientei și ulterior pe intervenientă, dacă numele era însoțit printre altele, de cuvântul „hotel”, sau chiar hotel Cipriani. El putea, printre altele, să facă referire la marca italiană verbală CIPRIANI.

Pe de altă parte, în cadrul prezentei acțiuni, Tribunalului nu îi revine sarcina de a stabili nici existența invocatei notorietăți a fiecăreia dintre părți sau a entităților menționate anterior, care pot fi desemnate prin numele Cipriani, nici, eventual, data la care o asemenea notorietate ar fi fost dobândită.

În sfârșit, trebuie să se observe că prezenta cauză trebuie diferențiată de cea în care s-a pronunțat Hotărârea din 14 mai 2009 Fiorucci/OAPI – Edwin (ELIO FIORUCCI) (T-165/06, EU:T:2009:157), confirmată în recurs prin Hotărârea din 5 iulie 2011, Edwin/OAPI (C-263/09 P, EU:C:2011:452). În această cauză, nu se contesta că numele Elio Fiorucci evoca în mod necesar persoana stilistului italian Elio Fiorucci, al cărui nume era notoriu cunoscut în Italia, iar marca în litigiu care fusese înregistrată era exact marca Uniunii Europene Elio Fiorucci, aceasta făcând trimitere în mod evident la stilistul în discuție, reclamant în respectiva cauză.

T-49/16, [Azanta/EUIPO – Novartis \(NIMORAL\)](#)

Marcă a Uniunii Europene – Procedură de opoziție – Cerere de marcă a Uniunii Europene verbală NIMORAL – Marcă a Uniunii Europene verbală anterioară NEORAL – Motiv relativ de refuz – Risc de confuzie – Articolul 8, paragraful 1, litera b), din Regulamentul (CE) nr. 207/2009

Judecător raportor – dna O. Spineanu-Matei; Limba de procedură - engleza

Azanta A/S a solicitat înregistrarea semnului verbal NIMORAL ca marcă UE pentru „produse farmaceutice pentru întărirea efectului radioterapiei la pacienții suferinzi de cancer”.

Novartis AG, titulara unei mărci UE verbale anterioare NEORAL, înregistrată pentru „produse farmaceutice”, a formulat opoziție, care a fost admisă de divizia de opoziție a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală³ (EUIPO).

Camera de recurs a EUIPO a respins recursul Azanta împotriva deciziei diviziei de opoziție, considerând că există un risc de confuzie.

Prin acțiunea promovată, reclamanta Azanta a contestat decizia camerei de recurs a EUIPO, susținând că nu există risc de confuzie, întrucât nu există similitudine sub aspect fonetic și conceptual între mărcile în cauză și că există doar un nivel slab de similitudine sub aspect vizual.

Tribunalul a respins acțiunea, confirmând existența riscului de confuzie în percepția publicului relevant.

Tribunalul a constatat mai întâi că identitatea produselor, reținută de camera de recurs - determinată de includerea „produselor farmaceutice pentru întărirea efectului radioterapiei la pacienții suferinzi de cancer” în categoria „produselor farmaceutice”, pentru care beneficia de protecție marca anterioară - nu fusese contestată în cauză.

---

³ Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) este o agenție descentralizată a Uniunii Europene, cu sediul la Alicante, Spania, care administrează și promovează sistemul mărcilor și al desenelor sau modelelor industriale ale Uniunii Europene. Creat în 1994, acesta a purtat numele de „Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)” (OHIM) până la 26 martie 2016. În continuare va fi desemnat prin acronimul EUIPO.

Comparând semnele în conflict, Tribunalul a reținut un grad mediu de similitudine din punct de vedere vizual, având în vedere că ambele mărci sunt compuse din câte un singur cuvânt, unul de șase litere („neoral”) și celălalt de șapte litere („nimoral”), dintre care cinci litere plasate în aceeași ordine fiind identice: litera „n” cu care fiecare dintre mărcile în cauză începe și literele „o”, „r”, „a”, „l”, care formează sufixul „oral”, cu care ambele mărci se termină. Tribunalul a tras, astfel, concluzia că ușoarele diferențe referitoare la literele care le compun sau la numărul acestora nu sunt suficiente pentru a exclude similitudinea vizuală a mărcilor în conflict.

Din punct de vedere fonetic, Tribunalul a subliniat că diferența foarte ușoară existentă între mărcile în conflict, determinată de pronunția primelor două silabe, care rămân totuși apropiate în sonoritatea lor, nu este suficientă pentru a neutraliza existența unei similitudini fonetice care reiese din pronunțarea identică a celei de-a treia silabe.

Sub aspect conceptual, Tribunalul a înlăturat susținerile reclamantei referitoare la posibila semnificație a elementului „neo” din marca anterioară ca făcând referire la „nou” sau „recent”, subliniind că, deși termenul „neo” are o anumită forță evocatoare, marca anterioară nu are nicio semnificație în limbile pertinente. În privința referinței la administrarea orală a elementului „oral”, dincolo de faptul că acesta include litera „o”, deja inclusă în prefixul „neo” al mărcii anterioare, Tribunalul a subliniat că, acesta fiind comun mărcilor în cauză, nu ar putea decât să creeze o similitudine conceptuală între acestea, contrar celor susținute de reclamantă.

În consecință, niciuna din mărcile în cauză, luate în ansamblu, n-ar putea fi considerată ca având o semnificație clară și determinată pe care publicul ar fi susceptibil să o remarce imediat [a se vedea hotărârea din 17 martie 2004, [El Corte Inglés/OHMI – González Cabello și Iberia Líneas Aéreas de España \(MUNDICOR\)](#), T-183/02 et T-184/02, EU:T:2004:79, punctul 93 și jurisprudența citată].

Tribunalul a conchis că, în ciuda unui nivel de atenție ridicat, în raport de produsele protejate, din partea publicului relevant – alcătuit, pe de o parte, din publicul larg (pacienți), iar pe de altă parte, din specialiști (doctori sau farmaciști) – date fiind identitatea produselor și gradul mediu de similitudine vizuală și fonetică al mărcilor în conflict, există un risc de confuzie [a se vedea, în acest sens, hotărârea din 13 noiembrie 2012, [tesa/OHMI–Superquímica \(tesa TACK\)](#), T-555/11, non publié, EU:T:2012:594, punctul 53].

T-103/16, [Aldi Einkauf/EUIPO – Weetabix \(Alpenschmaus\)](#)

Marcă a Uniunii Europene – Procedură de opoziție – Cerere de marcă a Uniunii Europene figurativă Alpenschmaus – Marcă a Uniunii Europene verbală anterioară ALPEN – Motiv relativ de refuz – Risc de confuzie – Articolul 8, paragraful 1, litera b), din Regulamentul (CE) nr. 207/2009

Judecător raportor – dl G. Berardis, președintele Camerei a șasea; Limba de procedură - germana

Zamek Nahrungsmittel GmbH & Co. KG (în drepturile căreia s-a subrogat ulterior reclamanta Aldi Einkauf GmbH & Co. OHG) a solicitat la 16 august 2011 înregistrarea semnului

figurativ ca marcă UE pentru produse făcând parte, printre altele, din clasa 30, corespunzând următoarei descrieri: „Preparate pe bază de cereale; muesli, batoane de muesli; produse de panificație; produse de cofetărie”.

Weetabix Ltd, titulara unei mărci UE verbale anterioare ALPEN, înregistrată pentru produse făcând parte din clasa 30, corespunzând următoarei descrieri: „Preparate pe bază de cereale destinate alimentației umane”, și a unei mărci neînregistrate ALPEN, utilizată în mediul de afaceri din Regatul Unit, pentru aceleași produse, a formulat opoziție, care a fost respinsă de divizia de opoziție a EUIPO.

Camera de recurs a EUIPO a admis recursul Weetabix împotriva deciziei diviziei de opoziție, pe care a anulat-o, considerând că există un risc de confuzie în percepția publicului relevant.

Prin acțiunea promovată, reclamanta Aldi a contestat decizia camerei de recurs a EUIPO, în privința determinării publicului relevant, stabilirii similitudinii produselor, a caracterului distinctiv intrinsec al elementului „alpen” și a similitudinii semnelor, susținând că nu există risc de confuzie în sensul articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009.

Tribunalul a respins acțiunea, confirmând existența riscului de confuzie.

În privința publicului relevant, Tribunalul a subliniat că deși în decizia atacată nu fusese expus nici un motiv pentru care camera de recurs examinase riscul de confuzie numai în raport cu publicul din Regatul Unit, această alegere nu era, în sine, de natură să conducă la anularea deciziei. În cazul în care, examinând celelalte argumente ale reclamantei, va ajunge la concluzia că existența unui risc de confuzie între mărcile în cauză trebuie să fie confirmată în privința publicului din Regatul Unit, o astfel de constatare va fi suficientă pentru a menține soluția de admitere a opoziției, întrucât, pentru a refuza înregistrarea unei mărci a Uniunii Europene, este suficient ca un motiv relativ de refuz în sensul articolului 8 alineatul 1 litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 să existe într-o parte a Uniunii [făcând referire, în acest sens, la hotărârea din 14 decembrie 2006, [Mast-Jägermeister/OHMI – Licorera Zacapaneca \(VENADO avec cadre e.a.\)](#), T-81/03, T-82/03 et T-103/03, EU:T:2006:397, punctul 76 și jurisprudența citată].

În privința similitudinii produselor, Tribunalul a confirmat soluția camerei de recurs, în sensul că „preparatele pe bază de cereale destinate alimentației umane”, protejate de marca anterioară, pe de o parte, erau identice cu „preparatele pe bază de cereale; muesli, batoane de

muesli; produse de panificație” vizate de marca solicitată, iar pe de altă parte, prezentau un grad ridicat de similitudine cu „produsele de cofetărie”, de asemenea vizate de către aceasta din urmă.

În ceea ce privește similitudinea semnelor, Tribunalul a reamintit (făcând referință, în acest sens, la hotărârea 12 iunie 2007, [OHMI/Shaker](#), C-334/05 P, EU:C:2007:333, punctul 35 și jurisprudența citată) că aprecierea globală a riscului de confuzie trebuie să se întemeieze, în ceea ce privește similitudinea vizuală, auditivă sau conceptuală a mărcilor în cauză, pe impresia de ansamblu produsă de acestea, ținând cont în special de elementele lor distinctive și dominante. Percepția asupra mărcilor pe care o are consumatorul mediu al produselor sau al serviciilor în cauză joacă un rol determinant în aprecierea globală a riscului amintit. În această privință, consumatorul mediu percepe o marcă în mod normal ca un tot și nu face o examinare a diferitelor detalii ale acesteia.

Astfel, Tribunalul a confirmat soluția camerei de recurs, în sensul că similitudinea vizuală între semne era slabă, din cauza elementului verbal „schmaus” și a elementelor figurative, prezente numai în marca solicitată, că similitudinea fonetică era peste medie, dată fiind identitatea între marca anterioară și primele cinci litere din elementul verbal al mărcii solicitate, iar comparația conceptuală era neutră, din cauza lipsei unei semnificații a elementelor verbale ale semnelor în conflict pentru publicul din Regatul Unit.

Subliniind că unul dintre factorii relevanți în aprecierea similitudinii între două mărci îl reprezintă caracterul distinctiv mai ridicat sau mai scăzut al elementelor lor comune [a se vedea, în acest sens, la hotărârea din 26 martie 2015, [Royal County of Berkshire Polo Club/OHMI – Lifestyle Equities \(Royal County of Berkshire POLO CLUB\)](#), T-581/13, nepublicată, EU:T:2015:192, punctul 41 și jurisprudența citată], Tribunalul a arătat că, pentru publicul din Regatul Unit, nivelul caracterului distinctiv intrinsec al elementului comun „alpen” nu era influențat în mod deosebit de răspunsul la întrebarea de a ști dacă se referă la lanțul muntos al Alpilor. Astfel, în ipoteza avută în vedere de camera de recurs cu titlu principal, în care publicul din Regatul Unit nu înțelege elementul „alpen” ca fiind versiunea germană a cuvântului englez „alps” (alpi), acest element fiind așadar lipsit de semnificație, trebuie considerat ca având un caracter distinctiv intrinsec mediu. Însă, nici în ipoteza în care consumatorul din Regatul Unit ar asocia elementul „alpen” cu termenul englez „alps”, caracterul distinctiv intrinsec al acestui element nu ar fi afectat în mod semnificativ. Astfel cum a subliniat în mod întemeiat camera de recurs, acest cuvânt nu descrie nicio caracteristică a produselor în cauză - preparate pe bază de cereale; muesli, batoane de muesli; produse de panificație; produse de cofetărie-, în special originea lor geografică. În această privință, camera de recurs a subliniat în mod întemeiat că, deși era posibil ca Alpii să fie cunoscuți pentru laptele produs de animalele care sunt crescute în zona lor și produsele lactate fabricate din acest lapte, aceste considerații nu pot fi transpuse pentru produsele pe bază de cereale. Pe de altă parte, după cum s-a discutat în cadrul ședinței, presupunând chiar că produsele în cauză ar putea fi considerate produse alimentare care furnizează energia necesară pentru schi sau alte sporturi de iarnă, alpinism sau drumeții, sau, mai general, pentru o viață sănătoasă caracterizată prin activități în aer liber, cum ar fi cea petrecută în munți, legătura dintre aceste

caracteristici ale produselor și elementul „Alpen“ ar fi prea indirectă pentru a avea vreo incidență asupra caracterului său distinctiv intrinsec.

Având în vedere faptul că produsele în cauză erau identice sau foarte apropiate, că semnele erau similare într-un grad peste medie din punct de vedere fonetic, slab similare din punct de vedere vizual, iar din punct de vedere conceptual necomparabile, coroborat cu un nivel mediu de atenție al publicului relevant, Tribunalul a estimat că există un risc de confuzie.

T-287/15, [Tayto Group/EUIPO – MIP Metro \(real\)](#)

Marcă a Uniunii Europene – Procedură de decădere – Marcă a Uniunii Europene verbală figurativă real – Utilizare serioasă – Formă care diferă prin elemente care nu alterează caracterul distinctiv – Articolul 15, paragraful 1, al doilea alineat, litera a), din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 – Folosirea mărcii de către un terț – Articolul 15, paragraful 2, din Regulamentul nr. 207/2009 – Proba utilizării serioase – Articolul 15, paragraful 1, și articolul 51, paragraful 1, litera a), din Regulamentul nr. 207/2009 – Obligația motivării

Judecător raportor – dna O. Spineanu-Matei; Limba de procedură - engleza

MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG a obținut la 11 mai 2006

înregistrarea semnului figurativ , conținând elementul verbal „real” reprezentat în culoarea roșie și elementul „,-” reprezentat în culoarea albastră, ca marcă UE, pentru produse din clasele 3, 8, 16, 18, 20, 21, 22, 24, 25, 28, 29, 30, 31 et 32.

La data de 19 august 2011, Tayto Group Ltd a formulat o cerere de decădere, invocând absența utilizării serioase al respectivei mărci, care a fost admisă de divizia de anulare a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO).

Camera de recurs a EUIPO a anulat în parte decizia diviziei de anulare, considerând că MIP Metrou a făcut dovada utilizării serioase pentru produsele din clasele 3, 16, 20, 21, 24, 29, 30, 31 et 32.

În fața Tribunalului, reclamanta Tayto Group a solicitat anularea deciziei camerei de recurs a EUIPO. Ea susține, în esență, că, pe de o parte, elementele individuale ale mărcii în cauză sunt lipsite de caracter distinctiv propriu, iar pe de altă parte, marca în cauză a fost folosită într-o formă care alterează semnificativ caracterul său distinctiv.

Tribunalul a respins acțiunea în anulare deciziei camerei de recurs a EUIPO, reținând, în privința lipsei de caracter distinctiv, că într-o procedură de decădere nu îi este permis să stabilească sau să repună în discuție existența caracterului distinctiv al mărcii înregistrate, controlul său fiind limitat la analiza aprecierilor făcute de camera de recurs în privința utilizării serioase.

În privința utilizării serioase, Tribunalul a subliniat că, în situația în care semnul utilizat în comerț diferă de forma sub care acesta a fost înregistrat ca marcă doar prin elemente neglijabile, astfel încât cele două semne pot fi considerate ca fiind echivalente, obligația utilizării mărcii înregistrate se poate considera îndeplinită prin raportare la proba utilizării semnului care constituie forma utilizată în comerț. Astfel, în cauză se impunea a se examina dacă elementele adăugate la marca în cauză prezintă un caracter distinctiv și dominant, avându-se în vedere calitățile intrinseci ale fiecăruia dintre aceste elemente, precum și poziția fiecăruia în configurația mărcii.

Astfel, Tribunalul a reținut că, în marca utilizată, , marca înregistrată constituie partea dominantă a semnului utilizat. Elementul « quality », care este situat sub marca în cauză, în principal sub elementul verbal « real », scris cu litere mari de tipar de o dimensiune mai mică decât cea a elementului verbal « real » și de culoare albastră, nu relevă decât un caracter pur laudativ și este slab distinctiv, astfel cum în mod corect l-a relevat camera de recurs [a se vedea, în acest sens, hotărârea din 24 februarie 2016, Tayto Group/OHMI – MIP Metro (REAL HAND COOKED), T-816/14, nepublicată, EU:T:2016:93, punctul 58]. În plus, adăugarea, la marca utilizată, a stilizării formei de etichetă, în care atât marca în cauză cât și elementul « quality » sunt inserate, prezintă un caracter pur ornamental, din moment ce este situată în plan îndepărtat față de marca în cauză și ocupă astfel o poziție accesorie, care nu îi conferă un caracter distinctiv propriu.

Tribunalul a conchis că, contrar susținerilor reclamantei, marca înregistrată nu constituie nici o « marcă verbală în culori » și nici o « marcă verbală imprimată în culori », ci o marcă figurativă în culorile roșu și albastru care conține un element verbal, la fel ca marca utilizată, astfel încât nu se poate susține că s-ar fi operat o schimbare de categorie între cele două mărci.

T-341/16, [De Masi/Comisia](#)

Acțiune în anulare – Acces la documente – Cerere de acces formulată în baza cooperării interinstituționale instituită în temeiul articolului 230 TFUE – Documente privind lucrările grupului « Codul de conduită (fiscalitatea întreprinderilor) » instituit de Consiliu – Act nesusceptibil de a fi atacat – Inadmisibilitate

Judecător raportor – dna O. Spineanu-Matei; Limba de procedură - germana

Această cauză tratează un aspect inedit în jurisprudența Tribunalului, respectiv întrebarea dacă o scrisoare emisă în cadrul specific al dialogului interinstituțional dezvoltat între Parlamentul European și Comisia Europeană în legătură cu accesul la documentele deținute

de aceste instituții, ca expresie a principiului cooperării legitime între instituțiile Uniunii, poate să producă efecte de drept obligatorii de natură să afecteze interesele reclamantului, în calitate sa de membru al unor comisii parlamentare și de membru al Parlamentului European, și să-i modifice situația juridică, în sensul unei jurisprudențe constante, pentru a constitui, în aceste condiții, un act atacabil în sensul art. 263 TFUE.

Reclamantul este parlamentar european. În această calitate, el a fost numit membru în două comisii speciale constituite succesiv de către Parlament, ca urmare a dezvoltărilor referitoare la existența anumitor practici fiscale în cadrul Statele Membre, „cu scopul de a examina aplicarea, de către un Stat Membru sau de către Comisie, a reglementărilor în privința ajutoarelor de stat și a prevederilor fiscale ale Uniunii în privința deciziilor fiscale și a altor măsuri similare prin natura sau efect luate de către Statele Membre” (comisiile TAXE).

Lucrările comisiilor TAXE vizau în special analiza documentelor reuniunilor unui grup de lucru în materie de fiscalitatea întreprinderilor instituit de Consiliul Uniunii Europene în anul 1998⁴ în vederea coordonării practicilor fiscale ale Statelor Membre.

Cu ocazia lucrărilor comisiilor TAXE, președintele acestor comisii a solicitat Comisiei Europene să le fie acordat un acces deplin la documentele menționate anterior, în baza [Acordului-cadru](#) referitor la relațiile între Parlamentul European și Comisia Europeană⁵. În urma unei corespondențe mai ample referitoare la accesul la aceste documente, considerate confidențiale, între președintele comisiilor TAXE și membrul Comisiei Europene desemnat pentru a reprezenta instituția în acest dialog a fost încheiat un acord special de acces, care prevedea modalitățile de acces la cele trei categorii de documente confidențiale identificate, persoanele care aveau acces și condițiile de acces.

În prezenta cauză, reclamantul a contestat o scrisoare transmisă de către directorul general al DG « Fiscalitate și uniune vamală » ca răspuns la o cerere prin care președintele comisiilor TAXE îi ceruse, în virtutea prerogativelor sale prevăzute la punctul 1.4 din anexa II la Acordul-cadru și în Acordul de acces, să transmită comisiilor TAXE ansamblul documentelor reuniunilor Grupului de lucru în materie de fiscalitatea întreprinderilor care erau în posesia sa.

Reclamantul susține, în esență, că scrisoarea atacată i-ar limita dreptul al cărui titular este în temeiul articolului 230, alineatul 2, TFUE, de a avea un acces nelimitat la documentele solicitate de președintele comisiilor TAXE, astfel încât interesul său de a exercisa controlul parlamentar în calitate sa specifică de membru al acestor comisii și, mai general, de membru al Parlamentului, ar fi afectat.

Prin ordonanța din 4 mai 2017, Tribunalul a decis că acțiunea reclamantului este inadmisibilă, pentru lipsa caracterului de act atacabil, în sensul articolului 263 TFUE, al scrisorii contestate.

---

⁴ Concluziile Consiliului din 9 martie 1998 privind crearea Grupului „Codul de conduită » (fiscalitatea întreprinderilor, publicate în JO UE din 1998, seria C, nr. 99, p. 1.

⁵ Acordul-cadru privind relațiile dintre Parlamentul European și Comisia Europeană, publicat în JO UE din 2010, seria L, nr. 304, p. 47.

După ce a plasat scrisoarea în cadrul dialogului interinstituțional dintre Comisie și Parlament, Tribunalul a constatat că, raportat la acest context, la conținutul cererii președintelui comisiilor parlamentare și la răspunsul conținut în scrisoarea atacată, aceasta din urmă nu fusese destinată să producă efecte juridice și nu constituia decât o simplă corespondență administrativă emisă în cadrul dialogului interinstituțional preexistent, referitor la accesul membrilor comisiilor TAXE la documentele Grupului de lucru în materie de fiscalitatea întreprinderilor.

În primul rând, în privința contextului factual și juridic, Tribunalul a constatat că scrisoarea atacată fusese emisă în cadrul dialogului interinstituțional dezvoltat între Parlamentul European și Comisia Europeană ca expresie a principiului cooperării legitime între instituțiile Uniunii, consacrat la articolul 13, paragraful 2, TUE și pus în aplicare prin Acordul-cadru, precum și prin Acordul de acces. Acordul-cadru fusese încheiat cu scopul de a permite Parlamentului să-și exercite într-o manieră mai eficientă puterile de control asupra activității Comisiei, prin obținerea de la aceasta de informații confidențiale, instituind un mecanism de acces complementar celui prevăzut în art. 230 al doilea paragraf TFUE. Astfel, în situația în care Parlamentul dorea să aibă acces la o informație confidențială deținută de Comisie, accesul era obținut prin urmarea procedurii prevăzute în acordul-cadru. În plus, pentru fiecare situație concretă, Acordul-cadru prevedea încheierea unui acord specific de acces, în cauză materializându-se prin încheierea Acordului de acces. Or, scrisoarea atacată reprezenta o corespondență între persoane competente potrivit celor două acorduri menționate.

În al doilea rând, în privința conținutului cererii la care directorul general al DG « Fiscalitate și uniune vamală » răspunsese prin scrisoarea atacată, Tribunalul a constatat că doar partea referitoare la cererea de a se transmite „ansamblul documentelor reuniunilor” Grupului de lucru în materie de fiscalitatea întreprinderilor putea fi considerată o cerere de acces la documente pentru care președintele comisiilor TAXE se putea aștepta la luarea unei decizii producătoare de efecte juridice.

În al treilea rând, Tribunalul a analizat conținutul scrisorii atacate, pentru a verifica dacă anumite dispoziții ale acesteia puteau fi considerate ca producând efecte juridice obligatorii.

Mai întâi, Tribunalul a relevat că în primele paragrafe ale scrisorii atacate, după o formulă introductivă, directorul general al DG « Fiscalitate și uniune vamală » se limitase, pe de o parte, să-l informeze pe președintele comisiilor TAXE cu privire la împrejurarea că documentele solicitate - atât documentele de ședință elaborate de către funcționarii Consiliului în timpul ședințelor Grupului de lucru în materie de fiscalitatea întreprinderilor, cât și cele provenind de la președintele respectivului grup și de la Statele Membre - nu erau în posesia sa, întrucât nu fuseseră transmise Comisiei, și, pe de altă parte, să-l invite să le solicite direct Consiliului, asigurându-l de întreaga susținere în acest sens.

Tribunalul a subliniat că, pe de o parte, în privința documentelor de ședință elaborate de către funcționarii Consiliului în timpul ședințelor Grupului de lucru în materie de fiscalitatea întreprinderilor, însuși președintele comisiilor TAXE recunoscuse în scrisoarea sa de solicitare că ele nu se aflau în posesia Comisiei. Pe de altă parte, în privința documentelor provenind de la președintele respectivului grup și de la Statele Membre, directorul general al

DG « Fiscalitate și uniune vamală » confirmase că nu le deține, Grupul de lucru în materie de fiscalitatea întreprinderilor fiind un grup instituit de către Consiliu. În consecință, Tribunalul a conchis că aceste afirmații și invitația de a solicita respectivele documente de la Consiliu nu puteau fi considerate ca fiind producătoare de efecte juridice obligatorii.

Apoi, Tribunalul a constatat că în paragrafele următoare ale scrisorii atacate, directorul general al DG « Fiscalitate și uniune vamală » se limitase, pe de o parte, să prezinte o situație de fapt preexistentă, referitoare la corespondența purtată în legătură cu documentele care îi fuseseră solicitate de către președintele comisiilor TAXE încă de la constituirea lor, și, pe de altă parte, să reafirme că toate documentele solicitate care fuseseră în posesia sa, fuseseră deja fie transmise comisiilor TAXE, fie puse la dispoziție pentru consultare în cadrul unor reuniuni cu ușile închise. Astfel, el nu făcuse decât să prezinte date statistice cu privire la cererile comisiilor TAXE, la răspunsurile care îi fuseseră transmise, la documentele care îi fuseseră transmise sau puse la dispoziție, precum și la documentele care erau încă disponibile pentru a fi consultate. Or, astfel de informații nu puteau fi nici ele considerate ca producând efecte juridice obligatorii.

Tribunalul a respins argumentul reclamantului referitor la efectele juridice pe care le-ar fi produs scrisoarea atacată prin raportare la calitatea sa de membru al comisiilor TAXE, constând în restrângerea accesului la anumite documente considerate confidentiale, care puteau fi consultate doar « în camera », în localurile Comisiei, reținând că o astfel de restricție era specifică mecanismului prevăzut în Acordul-cadru și în acordul de acces pentru documentele clasificate ca fiind confidentiale, nefiind impusă prin scrisoarea atacată. În consecință, nu scrisoarea atacată era cea care ar fi putut afecta interesele reclamantului sub aspectul invocat (a se vedea, în acest sens și prin analogie, hotărârea din 17 septembrie 2007, [Akzo Nobel Chemicals et Akcros Chemicals/Comisia](#), T-125/03 et T-253/03, EU:T:2007:287, punctul 56).

În privința argumentului referitor la afectarea dreptului subiectiv care ar decurge din art. 230 al doilea paragraf TFUE, de a adresa întrebări Comisiei și de a primi de la aceasta informații, al cărui titular ar fi nu doar ca membru al comisiilor TAXE, ci și ca membru al Parlamentului, Tribunalul a constatat că scrisoarea atacată nu constituia o urmare a exercitării respectivului drept de către reclamant, astfel încât nu putea avea incidență asupra existenței și protecției acestuia. Tribunalul a reținut că reclamantul nu adresase el însuși o cerere de acces la documente Comisiei, în exercitarea pretinsului drept la informare, ci contesta o corespondență interinstituțională emisă într-un cadru reglementar care nu-l împiedica să acționeze în nume propriu mecanismul prevăzut de art. 230 al doilea paragraf TFUE.

T-375/15, [Germanwings/Comisia](#)

Ajutoare de stat — Ajutor în favoarea unei companii aeriene care utilizează aeroportul Zweibrücken — Avantaj — Imputabilitate în sarcina statului — Obligația de motivare — Încredere legitimă — Acces la documente — Documente aferente unei proceduri de control al

ajutoarelor de stat — Refuz de a acorda accesul la documentele solicitate — Excepție privind protecția obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit

Judecător raportor – dl S. Papasavvas; Limba de procedură - germana

În prezenta cauză, reclamanta Germanwings solicitat, pe de o parte, anularea parțială a deciziei⁶ Comisiei Europene referitoare la ajutorul de stat pus în aplicare de Germania în favoarea aeroportului Zweibrücken și a companiilor aeriene care utilizau acest aeroport, printre care și reclamanta, și, pe de altă parte, anularea deciziei Comisiei prin care i se refuzase accesul parțial la dosarul administrativ referitor la procedura privind ajutorul de stat.

În ceea ce privește decizia de ajutor de stat, dezbaterile au vizat, în esență, stabilirea existenței sau absenței unui „avantaj”⁷ în favoarea reclamantei companie aeriană, la încheierea unui prim acord de exploatare pentru a opera zboruri de pe/pe aeroportul Zweibrücken, în anul 2006, în condițiile în care pentru investițiile ocazionate de transformarea, modernizarea și extinderea aeroportului, societatea exploatoare a beneficiat de subvenționare publică (directă și prin injecții de capital) din partea Landul Renania-Palatinat.

Reclamanta a contestat modul în care Comisia, în cadrul examinării criteriului investitorului privat avizat într-o economie de piață⁸, a imputat, pe de o parte, costurile cu investițiile în extinderea și modernizarea terminalului existent în cadrul aeroportului, iar pe de altă parte, costurile suplimentare cu personalul și materialele, necesare pentru desfășurarea activității de aviație comercială, în sarcina primului acord încheiat de aeroport cu reclamanta.

Prin hotărârea pronunțată la data de 27 aprilie 2017 ([Germanwings/Comisia](#), T-375/15, nepublicată, EU:T:2017:289), Tribunalul a anulat în parte decizia Comisiei, constatând că aceasta din urmă nu a demonstrat că primul acord încheiat de aeroport cu reclamanta îi conferea acesteia un avantaj care să fi putut fi calificat ajutor de stat în sensul art. 107 paragraful 1 TFUE, deoarece Comisia nu a dovedit intercondiționarea între, pe de o parte, costurile cu investițiile în extinderea și modernizarea terminalului existent în cadrul aeroportului și costurile suplimentare cu personalul și materialele și, pe de altă parte, încheierea primului acord cu reclamanta.

În ceea ce privește decizia de refuz parțial al accesului la documentele pe care Comisia își fundamentase decizia de ajutor de stat, Tribunalul a respins cererea reclamantei, reținând că, cel puțin în parte, această cerere a rămas fără obiect ca urmare a comunicării unor documente

---

⁶ Decizia ([UE](#)) 2016/152 a Comisiei Europene din 1 octombrie 2014 [notificată sub numărul C(2014) 5063 final], referitoare la ajutorul de stat SA.27339 (12/C) (ex 11/NN) pus în aplicare de Germania în favoarea aeroportului Zweibrücken și a companiilor aeriene care utilizau acest aeroport.

⁷ În această privință, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, intervenția autorităților publice în capitalul unei întreprinderi, indiferent de formă, poate constitui un ajutor de stat (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 11 iulie 2002, [HAMSA/Comisia](#), [T-152/99, Rec., p. II-3049](#), punctul 125 și jurisprudența citată).

⁸ Testul investitorului privat avizat într-o economie de piață implică a se verifica dacă, în împrejurări similare, un investitor privat ar fi putut fi determinat să efectueze aceleași operațiuni sau ar fi ales o altă soluție economică (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 16 mai 2002, [Franța/Comisia](#), [C-482/99, Rec., p. I-4397](#), punctul 70, Hotărârea Curții din 28 ianuarie 2003, [Germania/Comisia](#), [C-334/99, Rec., p. I-1139](#), punctul 133 și Hotărârea Curții din 11 septembrie 2012, [Corsica Ferries France/Commission](#), T-565/08, EU:T:2012:415).

pe parcursul procedurii judiciare, iar pentru alte posibile documente relevante la luarea deciziei de ajutor de stat, argumentele reclamantei referitoare la lipsa motivării și lipsa temeiului legal nu erau, în orice caz, întemeiate.

Cauza T-594/16, [Walton/Comisia](#)

Acțiune în anulare – Funcție publică – Agenți temporari – Indemnizație de plecare – Revizuirea calculului Autoritate de lucru judecat – Acțiune parțial inadmisibilă și parțial vădit nefondată

Judecător raportor – dna O. Spineanu-Matei; Limba de procedură - franceza

Reclamantul, fost agent temporar în cadrul Comisiei Europene, a beneficiat, la încheierea raporturilor contractuale, de plata unei indemnizații de plecare⁹ calculată în baza prevederilor Statutului funcționarilor europeni și a Regimului aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene, aprobate prin Regulamentul nr. 31/11 din 14 iunie 1962, cu modificările și completările ulterioare.

În cadrul mai multor proceduri judiciare anterioare succesive, reclamantul a contestat temeiul încetării raporturilor contractuale și consecințele acesteia sub aspect indemnitar. În două dintre acestea reclamantul a contestat, printre altele, modul de stabilire al indemnizației de plecare, solicitând de fiecare dată revizuirea calculului. În cadrul fiecăreia din proceduri, cererile sale au fost respinse în urma analizei pe fond a argumentelor prezentate.

În cadrul unei a treia proceduri, reclamantul a solicitat din nou revizuirea modului de calcul al indemnizației de plecare. De această dată, printr-o ordonanță a Tribunalului Funcției Publice¹⁰, confirmată în recurs de către Tribunal¹¹, cererea sa a fost respinsă ca inadmisibilă¹², reținându-se, pe de o parte, caracterul definitiv al unor acte administrative necontestate în termen, și, pe de altă parte, autoritatea de lucru judecat a hotărârilor pronunțate în cele două proceduri menționate anterior.

Prin acțiunea de față, reclamantul a contestat decizia autorității împuternicite să facă numiri (autoritate competentă, în baza dispozițiilor Statutului funcționarilor și a Regimului aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene, să soluționeze, printre altele, reclamațiile administrative ale funcționarilor și agenților Uniunii supuși acestor dispoziții) prin care reclamația sa administrativă împotriva unei decizii de respingere a unei noi cereri de recalculare a

---

⁹ Potrivit art. 12 alin. 1 litera c) din anexa VIII la Statutul funcționarilor europeni, aplicabil în egală măsură și agenților temporari (potrivit Regulamentul nr. 31/11 din 1962 privind Statutul funcționarilor europeni și Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene, publicat în JO UE nr. 45 din 14.06.1962, cu modificările și completările ulterioare), funcționarul care nu a împlinit vârsta de pensionare ale cărui raporturi de muncă încetează din alt motiv decât decesul sau invaliditatea și care nu poate beneficia, imediat sau ulterior, de pensie pentru limită de vârstă, are dreptul, la încetarea raporturilor de muncă, în cazul în care durata serviciului a fost de mai puțin de un an și cu condiția să nu i se fi aplicat dispozițiile articolului 11 alineatul (2), la plata unei indemnizații de plecare.

¹⁰ Ordonanța din 27 februarie 2014, [Walton/Comisia](#), F-32/13, EU:F:2014:37, denumită în continuare „ordonanța TFP”.

¹¹ Hotărârea din 25 februarie 2015, [Walton/Comisia](#), T-261/14 P, EU:T:2015:110.

¹² Potrivit Regulamentului de procedură al Tribunalului, ori de câte ori Tribunalul constată existența unui fin de neprimire (lipsa interesului, lipsa obiectului, lipsa calității procesuale, autoritatea de lucru judecat, lipsa reclamației administrative obligatorii etc.), pronunță o soluție de inadmisibilitate.

cuantumului indemnizației de plecare, în cuprinsul căreia menționase un alt temei legal, îi fusese respinsă ca inadmisibilă.

Tribunalul, prin ordonanța¹³ din 16 februarie 2017, a respins acțiunea reclamantului parțial ca inadmisibilă și parțial ca vădit nefondată.

Tribunalul și-a întemeiat soluția de inadmisibilitate pe constatarea existenței elementelor autorității de lucru judecat în privința cererii de recalculare a indemnizației de plecare, prin raportare la primele două hotărâri ale Tribunalului prin care acțiunile fuseseră respinse pe fond, autoritate de lucru judecat deja constatată prin ordonanța TFP.

Astfel, constatând că identitatea părților era evidentă, Tribunalul a verificat dacă prezenta acțiune are același obiect și aceeași cauză juridică cu acțiunea soluționată prin ordonanța TFP, confirmată în recurs, cu scopul de a determina dacă admisibilitatea prezentei acțiuni este afectată de autoritatea de lucru judecat deja constatată prin respectiva ordonanță.

În privința obiectului, Tribunalul a arătat că, deși în mod formal cele două acțiuni au vizat decizii administrative diferite, o astfel de circumstanță nu exclude identitatea de obiect, în măsura în care conținutul celor două decizii administrative este identic în substanță și acestea sunt fondate pe aceleași motive, făcând referire, în acest sens, la hotărârea din 25 iunie 2010, [Imperial Chemical Industries/Comisia](#), T-66/01, EU:T:2010:255, punctele 207 și 208.

Astfel, după analiza mai multor elemente pe baza cărora a determinat obiectul celor două acțiuni, Tribunalul a tras concluzia existenței identității de obiect. În acest sens, a constatat că prin prezenta acțiune reclamantul nu urmărește, în realitate, decât să repună în discuție cuantumul indemnizației de plecare. Or, imposibilitatea repunerii în discuție a acestui cuantum făcuse deja obiectul unor decizii judiciare definitive.

În privința cauzei, Tribunalul a reamintit că aceasta trebuie distinsă de obiect: dacă obiectul vizează pretențiile celui interesat, cauza corespunde fundamentului juridic și factual al pretențiilor invocate (a se vedea, în acest sens, hotărârea din 25 octombrie 2013, [Comisia/Moschonaki](#), T-476/11 P, EU:T:2013:557, punctul 84). De asemenea, a subliniat că singura schimbare formală a fundamentului juridic a unei cereri nu este suficientă pentru a determina noutatea cauzei acesteia. Astfel, mai multe fundamente juridice pot susține o singură și aceeași pretenție și, prin urmare, să corespundă unei singure și aceleași cauze. Din aceste motive, este necesar să se analizeze substanța acelei cauze și să nu se limiteze analiza doar la textul de lege căreia îi corespunde, judecătorul Uniunii trebuind să verifice dacă există o legătură strânsă între aceste fundamente și dacă ele susțin în substanța lor pretențiile formulate (a se vedea, în acest sens, hotărârea din 25 octombrie 2013, [Comisia/Moschonaki](#), T-476/11 P, EU:T:2013:557, punctul 85).

În cauză, Tribunalul a constatat că fundamentul juridic și factual al prezentei acțiuni îl constituie, în esență, pretinsa eroare de calcul al cuantumului indemnizației de plecare, pe care Comisia ar fi săvârșit-o. Or, și prin acțiunea soluționată prin ordonanța TFP, reclamantul

---

¹³ Ordonanța din 16 februarie 2017, [Walton/Comisia](#), T-594/16, nepublicată, EU:T:2017:110.

pusese de asemenea în discuție calculele efectuate de Comisie pentru a determina cuantumul alocației de plecare care i-ar fi revenit, pe care le apreciasse eronate.

Constatând tripla identitate de părți, cauză și obiect, Tribunalul a declarat că, a considera prezenta acțiune admisibilă, ar însemna că i s-ar oferi reclamantului posibilitatea de a face să renască în beneficiul său un drept la acțiune contra unor decizii jurisdicționale devenite definitive în privința sa (făcând referire, în acest sens, la ordonanțele din 11 iunie 2009, Ketselidis/Comisia, F-72/08, EU:F:2009:58, punctul 33, și din 25 februarie 2014, Marcuccio/Comisia, F-118/11, EU:F:2014:23, punctul 54), precum și a-i permite să repună în discuție autoritatea de lucru judecat de care se bucură atât hotărârile judecătorești anterioare, rămase definitive, cât și ordonanța TFP, care o constatase deja anterior.

Soluția de respingere în parte a acțiunii ca vădit nefondată a vizat temeiul nou de drept invocat de către reclamant, respectiv articolul 41 din anexa VIII la statut, care prevedea posibilitatea de a solicita oricând o revizuire a modului de calcul a unor sume bănești, în caz de eroare sau omisiune de orice natură.

Tribunalul a reținut că respectivul temei era aplicabil exclusiv în privința pensiei, reglementată ca alternativă la indemnizația de plecare, în cazul încetării raporturilor de serviciu după o perioadă mai mare de 1 an. Or, reclamantul nu beneficiase de pensie, întrucât încetarea raporturilor de serviciu se produsese după o perioadă de timp inferioară celei de un an, ci de plata indemnizației de plecare, astfel încât temeiul de drept invocat nu era aplicabil situației sale.

Luxembourg, 4 octombrie 2017